

BOEKBESPREKING.

J. H. Bavinck: „Geschiedenis der Godsopenbaring”: Het Nieuwe Testament. Tweede Druk, 1949. J. H. Kok, Kampen, 702 bl., f8.50.

Hierdie standaardwerk het in 1938 verskyn. Die tweede druk bring feitlik geen veranderinge nie: die inrigting bly dieselfde maar daar is tog wel rekening gehou met die vordering van ons wetenskaplike kennis sinds 1938. Behalwe die teks bevat die boek ook 'n teksregister, 'n sakeregister en 'n uitgebreide inhoudsopgawe. In Deel I word die lewe en werke van die Here en in deel II die jongste gemeente behandel. Want die hele werk is veelmeer as 'n blote uitgebreide vertelling—dit is inderdaad 'n breë en diepgaande behandeling van die Godsopenbaring in die Nuwe Testament.

Van alle werke wat ek oor die Geskiedenis van die Nuwe Testament ken, is die een ongetwyfeld die beste. Nie alleen word die verhaal skitterend vertel nie, maar die werk is ryk aan inleiding, toeligting en verklaring. Vir die gewone ontwikkelde gelowige dien die werk gelyktydig ook as 'n gesaghebbende Bybelverklaring.

Dit is 'n onmisbare werk in huis, op skool en in katkisasie. Dit is egter nie ligte leesstof nie maar wel gevorderde studiemateriaal. Dit is besonder geskik vir die belydenisklasse, vir Bybelse onderrig op die middelbare

skool, vir jongeliedeverenigings, studieklubs, ens.

J. CHR. COETZEE.

• • • •

Kennis vir Almal. Nos. 47, 48 en 49. Nasionale Pers, Bepk., Bloemfontein, 1949. 3/2 p.v. elk.

No. 47 is van die hand van onderwyser B. C. Schutte en daarin word op 'n baie onderhoudende en betroubare wyse vertel van „steenkool, die swart diamant.” (groot 90 bl.) Die skrywer ken sy onderwerp en weet hoe om dit bevatlik te formuleer. No. 48 handel oor „Die Storie van Glas” en is geskryf deur Annie van Niekerk-Schumann. (95 bl.) Ook hier is die vertelling mooi en interessant. No. 49 is geskryf deur Lulu Latsky. Die onderwerp is „Die Wêreld is Honger.” Die aanbieding geskied hier in die vorm van 'n verhaal: dit is mooi en lees, soos ander werkies van dr. Latsky, baie lekker.

J. CHR. COETZEE.

• • •

M. J. Langeveld: „Beknopte Theoretiese Paedagogiek.” Derde Druk, 1949. J. B. Wolters, Groningen, 183 bl. f3.90 (ing).

In die uitgawe van Junie 1947 het ek hierdie belangrike werkies van prof. Langeveld baie gunstig bespreek. Die derde uitgawe bevat enkele wysigings in die teks, maar aan die prinsipiële

lyn van die uiteensetting doen dit niks toe of af nie. Dit bly 'n uitstekende beknopte inleiding tot die Teoretiese Opvoedkunde geskryf vanuit 'n Christelike gesigspunt. In die uitgawe word verwys o.a. ook na Suid-Afrikaanse publikasies.

J. CHR. COETZEE.

J. H. Bavinck: „Religieus Besef en Christelik Geloof. J. H. Kok, Kampen, 198 bl., f4.90.

Dr. Bavinck, vroeër werksaam in Nederlands Oos-Indië en tans verbind aan die Vrye, is uitnemend toegesig om oor hierdie aktuele probleem te skryf. As outoriteit op sendingsgebied en as geleerde psigoloog werk hy hier 'n skitterende antwoord uit. Kenners van die kindersielelewe, van die sielelewe van primitiewe volke, kom gedurig te staan voor die probleem van „religieuse besef.” Bavinck sien daarin 5 momente: die totaliteitsbeleving, die normbesef, die betrokkenheid op 'n Hoër Mag, die verlosingsbehoefte en die lewensleiding. Maar daarin lê juis die gevaar: die Christelike geloof is veelmeer as blote religieuse besef. Nog meer, die religieuse besef van die mens—die produk van verligting, verdringing en vervanging—staan eintlik teenoor die evangelie en die evangelie self is alleen die bron van die Christelike geloof, wat die subjektiewe antwoord van die wedergebore mens op die evangelie is.

Dr. Bavinck bring in die studie op grond van sy onderlegging as sendingwetenskaplike en as psigoloog, verrassend nuwe lig op 'n aktuele probleem.

J. CHR. COETZEE.

Publikasies van Nasionale Pers.
Sonnia: „Swartjie en Die Groot Kroos.” 1949, prys 2/-, pp. 21.

Hierdie twee verhale, dié van die katjie wat weggedros het en van die

trotse moeder hen met haar groot kroos, sal deur die kleinspan geniet word, omdat die verhale eenvoudig, egmenslik en in 'n aangename taal en styl geskryf is. Kinders tussen 8 en 12 jaar sal die boekie met gemak en groot genot lees.

E.A.V.

T. C. Pienaar: „Wonderlik en Mooi.” 1949, prys 1/9, pp. 22.

Die kind, wie se verbeelding hom voortdurend na sprokiesland voer, sal hierdie kinderverhaaltjie boeiend vind en sal saam met die hoofkarakter in haar droom towerland besoek, daar waar alles moontlik, „wonderlik en mooi” is. Die kort paragrawe en sinne is daarvoor verantwoordelik dat die boekie baie maklik lees.

E.A.V.

Ria Bester: „Laps en Paai.” 1949, prys 2/9, pp. 35.

In „Laps” word verhaal hoe 'n weeskindjie haar geliefde lappop Laps aan die eensame oom Sors skenk, en die goeie uitwerking wat die laggende lappop op sy onaangename humeur het. Met simpatie word die twee karakters geteken en dogters van die ouderdom tussen 8 en 12 sal deur hierdie verhaal bekoor word.

„Paai” is een van die interessantste kinderverhale my bekend. Indien dit heeltetal oorspronklik is, moet die skryfster van harte daarmee gelukgewens word. Dit kan 'n klassieke kinderverhaal in ons letterkunde word. Beide seuns en dogters van die laerskool, sowel as leerlinge van die middelbare skool en volwassenes sal die verhaal met genot lees.

Helene de Vos: „Die Kockewiete en hul Maats.” 1949, prys 3/-, pp. 81.

Die skryfster bied hier 'n vakansieverhaal vir seuns en dogters aan, vol afwisseling, kinderpret, lewenslus en spanning. Seniorleerlinge van die laerskool behoort die lotgevalle van die karakters met belangstelling te volg.

E. A. VENTER,

Onderwyserskollege,
Potchefstroom.

* * *

J. Nel van der Merwe: „My Liewe Kokkennetjie e.a. Jeugspele.” Nasionale Pers, Kaapstad, 1949, pp. 54.

Die verskyning van 'n nuwe kindertoneelstuk is belangrik, vanweë die feit dat daar die afgelope vyf jaar 'n totale stilstand in die ontwikkeling van hierdie genre geheers het. Nie dat die skeppende vermoë van ons skrywers verswak het of dat die motiewe uit die kinderlewe uitgeput is nie; maar die oorsaak vir hierdie onrusbarende verskynsel moet by die uitgewersmaatskappye gesoek word, wat beweer dat daar geen finansiële wins in die uitgee van hierdie soort werke is nie. Aan Nasionale Pers kom dus die dank toe dat hy die moed gehad het om teen die heersende opvatting in met sy kultuurwerk voort te gaan, hoewel ek nie wil voorspel dat die afset van hierdie toneelbundel 'n wysiging in die pessimistiese opvatting van uitgewersmaatskappye te weeg sal bring nie.

Die bundel bevat drie stukke. In die eerste, die titelstuk, word 'n uitbeelding gegee van die kaskenades van 'n aantal standerd VII en VIII seuns. Net soos sekere stukke in **Vier Toneelstukkies vir Jongmense en Drie Toneelstudies oor die Rypere Jeug**, van dieselfde outeur, is hierdie een meer 'n skets as 'n drama. In prosavorm sou hierdie tema veel beter tot sy reg kon kom as in dramavorm. My verdere beswaar teen hierdie stuk is dat, af-

gesien van die gebrek aan dramatiese handeling en spanning, beide die situasie en die gedagtegang, soos in die dialoog weerspieël, te gevorderd vir seuns van daardie leeftyd is, terwyl die albasterspel daarenteen weer 'n te elementêre vorm van vermaak is. Die spel is kort en die dialoog lewendig, maar dit alleen sal nie voldoende wees om 'n gehoor (kind of volwassene) te boei nie, hoe opreg die skrywer dit ookal bedoel het.

Dieselfde beswaar, nl. dat die stukke van Van der Merwe meer na sketse as na dramas lyk, geld ook vir die tweede stuk in hierdie bundel: **OF BLY BUIITE**. Hier is wel 'n dramatiese kern aanwesig, dog die verwikkeling bevredig nie. Die situasie waarin die hoofkarakter beland, om hom te rehabiliteer, is m.i. ver gesog. Mooi gesien is egter die spangees en die gees van kameraadskap onder die leerlinge, terwyl die dialoog lewendig en tipies is. Hierdie spel pas ook beter by die groep vir wie dit bedoel is as die vorige, en sal met 'n redelike mate van sukses in 'n skoolprogram opgeneem kan word.

Net soos in die vorige spel het ons in **DIE LALOE-RIEKRAKKERS** ook met 'n geheime organisasie te doen, iets wat vir die hoërskoolseun groot bekoring inhou. Die situasies, hoewel plek-plek verwarrend, is dramaties en behoort byval te vinde by 'n skoolgehoor, hoewel dit nie orals sal boei nie.

In aldrie spele toon die skrywer hom 'n noukeurige waarnemer van die kinderlewe, en orals trag hy geleenthede te skep waarin die kind hom kan uit-leef. Die skrywer van die geslaagde **OP MY MEER** (in **DRIE TONEELSTUDIES OOR DIE RYPERE JEUG**) kon in hierdie drie stukke egter nie die hoë standaard, wat hy daarin opgestel het, handhaaf nie.

E. A. VENTER.

Onderwyserskollege,
Potchefstroom.

Sidney R. Welch, "South Africa under John III, 1521-1557." Juta, Kaapstad 1948. Prys £2 10s.

Hierdie lywige werk van die bekend dr. Welch is 'n vervolg op sy "South Africa under King Manuel, 1495-1521" wat in 1946 verskyn het. Die inhoud handel oor die Portugese bedrywighede in Afrika tydens die betrokke tydperk. Dit beskryf die handel en seevaart, ontdekkingsreise, sendingarbeid, koloniale beleid en algemene Portugese optrede langs die kuste sowel as in die binneland. Al dadelik moet beklemtoon word dat die titel enigszins misleidend is, want nie alleen was Suid-Afrika as sodanig nooit onder Portugese heerskappy nie, maar bowendien het die inhoud ook te doen met baie sake ver buite die grense van Suidelike Afrika bv. hoofstukke XI en XII wat oor Portugese optrede in Abessinië handel.

As geheel berus die werk op uitgebreide navorsing van tweedehandse, meestal Portugese bronne, en dit bevat dan ook 'n massa waardevolle gegewens wat duidelik aan die lig bring hoeveel die uitbreiding van die Wes-Europese handel en beskawing aan die Portugese pioniers te danke het, veral wat betref die opening van die weg na die Verre Ooste. In hierdie verband het dr. Welch 'n diens bewys ook aan die geskiedskrywing oor Suid-Afrika, want sy navorsing bewys dat die Portugese baanbrekers van die beskawing aansienlik bygedra het om kennis aangaande ons land te verwerf en te versprei.

Tegnies is daar nogal wat op te merk oor die werk. Die skrywer volg die onnodige gebruik om Portugese eiename in Engels te vertaal. Deurdat alle voetnote aan die einde saamgevat is, maak dit kontrole baie lastig. Die bronnelys is nie onderverdeel in werke van tydgenote en latere werke nie, en mens mis 'n bron soos Dos Santos

asook die werk van dr. Avelson oor die Portugese in suidelike Afrika. Die indeling van hoofstukke maak die indruk van gebrek aan samehang en logiese opeenvolging.

D. W. KRÜGER.

* * *

P. van Biljon, M.A., D.Phil., „Grensbakens tussen blank en swart in Suid-Afrika." Juta, Kaapstad. Prys £2 10s.

Die publikasie van hierdie werk wat oorspronklik as akademiese proefskrif gedien het, is besonder welkom veral op hierdie tydstip waar die hele natuurlevraagstuk by die dag aktueler word. Die skrywer is allesins bevoegd vir sy taak gewees deurdat hy voorheen (1928-1931) Griffier van die Naturelle Appèl en Egskeidingshof was en daarna (1932-1937) Sekretaris van die Naturellesake-kommissie, en daarby het hy ook 'n uitgebreide navorsing oor hierdie grootste probleem van suidelike Afrika gedoen. Hy moet sekerlik as 'n gesaghebbende beskou word en sy studie verdien die grootste belangstelling van elkeen wat hom met die probleem besighou. Soos die subhoof aandui, het ons hier te doen met 'n historiese ondersoek na die ontwikkeling van die grensbeleid asook die politiek van grondtoekening aan die naturel in Suid-Afrika, of met ander woorde, 'n ondersoek na die ontwikkeling van territoriale apartheid.

In hierdie verband het die skrywer 'n groot diens bewys aan die wetenskap sowel as aan die staatsman wat hom met die probleem besighou. Oor een vernamespek, nl. die grondvraagstuk, het hy 'n groot aantal gegewens versamel en verwerk. Hy beskryf die ontwikkeling van die grensreeling tussen blankes en inboorlinge vanaf die vroegste tye, toe die natuurlevraagstuk nog feitlik 'n „buitelandse" probleem was, totdat dit

van karakter verander het deur die loop van omstandighede waarvan die Groot Trek die vernaamste was. Die ou territoriale grense kon daarna nie meer soos voorheen gehandhaaf word nie en die vraagstuk van grondtoekening het juis daardeur op die voorgrond getree. Verskille het duidelik aan die lig gekom tussen die beleid van die imperiale regering, die van die Boere-Republieke en die van die uiterste liberaliste. Dit word aange-
toon deur die skrywer wat ook aandag skenk aan die verdragstelsel en ander metodes van die Britse en koloniale bewindhebbers. Die verdere ontwikkeling word behandel tot die wetgewing van Genl. Botha in 1913 en van Genl. Hertzog in 1936, nl. die Naturelletrust- en Grond-Wet. Aan die einde is enkele aanhangsels, kaarte en tabelle met waardevolle statistiese gegewens oor die verspreiding van natuurlike oor verskillende gebiede asook grondgebied aan natuurlike toegeken kragtens verskillende wette. Dan volg 'n lys van geraadpleegde bronne en werke sowel as 'n goed-versorgde bladaanwysing.

Dr. van Biljon kom tot die slotsom dat die naturellevraagstuk as geheel slegs opgelos kan word deur 'n beleid van skeiding tussen die rasse, selfs ook territoriaal. Hy verwerp die liberalistiese idee van assimilasië en gelykstelling en hou daarby deeglik rekening met die ekonomiese faktor wat 'n groot invloed op die onderlinge verhoudinge uitoefen. Die skrywer se prinsipiële standpunt in hierdie saak is deeglik wetenskaplik gebaseer op die historiese feitmateriaal wat hy byeengebring het en mens verkies dit bo vae slagkrete wat nie op pote staan nie.

Die werk word sterk aanbeveel en mens wil hoop dat dit 'n plek sal vind in die boekery van elke ernstige Afrikaner wat hiermee in besit kom van 'n ware arsenaal om sy tradisio-

nele standpunt te verdedig teen 'n gevaarlike toenemende vloedgolf liberalistiese en kommunistiese propaganda.

D. W. KRÜGER.

* * *

Dr. G. C. Berkouwer, „Dogmatiese Studiën. Geloof en Regtvaardiging”.
Uitgawe J. H. Kok, N.V., Kampen
1949. 220 bl., prys in Nederland 4.95 gulde (10/-).

Volgens aankondiging is dit die eerste van 19 dele van „Dogmatiese Studiën,” 'n reuse onderneming wat 'n pragtige hydrae tot ons dogmatiek sal wees. Die naam moet feitlik wees: „Dogmatisch-Apologesiese Studiën.” Uit hierdie studie blyk dit duidelik dat die dogmatiek nie 'n afgeslote sisteem vorm nie. Ons het hier met aktuele sake te doen. In hf. I word gehandel oor die aktualiteit van die vraagstuk: geloof en regverdiging. Hier word met drie faktore gereken: a) die probleemstelling van die dialektiese teologie, b) die weer opgevlamde kontrovers tussen Rome en die Reformasie, en c) die sg. Luther-rennaissance. In hf. II wys die skrywer daarop hoe die dogmatiese besinning oor die „weg des heils” altyd weer sy sentrum moet vind in die korrelasie tussen geloof en regverdiging. In hf. III kry ons 'n konfessionele verkenning. Van de Pol beweer dat die „sola fide” (deur die geloof alleen) soos Paulus dit bedoel in sy briewe aan Romeine en Galate en soos die Reformasie dit verstaan, deur die Roomse Kerk volstreke en voorwaardelik aanvaar word. Dis onjuis. Ons het hier 'n mooi stuk apologetiese verhandeling. Dit word voortgesit in hf. IV wat handel oor die Reformasie en die H. Skrif) en waarin teenoor Rome beweer word dat die forensiese regverdiging, soos deur die Reformasie verstaan, die gedagte van die geloof as 'n meritoriale voorwaarde uitsluit. Dit tref ons hoe tuis

die skrywer is in die leer van Rome en in die nuwere bronne oor hierdie stryd.

In hf. V word drie bedenkinge getoets: a) dat ons na die werke eenmaal geoordeel sal word, b) dat die H. Skrif spreek van loon en c) die regverdiging by Jakobus. Die vergelding na die werke is nie met die geloofsgeregtigheid in teenspraak nie. Die loon is 'n genadeloon wat ons toevloei uit die kruisverdienste van Christus. Jakobus spreek oor die bewys van die geregtigheid uit die vrugte. Daar is 'n verband tussen tussen geloof en werke. In al drie gevalle het Rome geen vashouplek in die H. Skrif nie. Hf. VI het my die meeste geboei, juis omdat ons hier met regverdigheid van ewigheid 'n stryd het in die boesem van die Geref. Kerke. Hier word agtereenvolgens gehandel oor die opvattinge van Kuyper, Bavinck, A. Brakel en Comri. Hoewel hier geen werklike oplossing gegee word nie (kry ons hier tog 'n mooi perspektief in 'n stryd wat in 1905 in Nederland voorlopig geëindig is.

Die laaste hoofstuk is 'n lang verhandeling oor die waarde van die geloof. Ons kry eers die geloofsbeskouing van die dialektiese teologie. Hierteenoor word ons standpunt gestel dat die geloof ons self nie regverdig nie, want dis maar 'n instrument. Deur die geloof neem ons die geregtigheid van Christus aan, en op grond daarvan word ons regverdig verklaar. Verder word gehandel oor die boetvaardigheid in verband met die geloof, oor die noodsaaklikheid van die geloof, en eindelik hoe daarin opgesluit lê die erns van die prediking.

Die skrywer eindig met hierdie waarskuwing: „De belijdenis van het ‚sola fide—sola gratia’ wijst een weg vol gevaren aan. Gevaren ook voor het leven der gelovigen in de wereld. Want het misverstaan der souvereine genade brengt het leven in verwarring

en tast de ware heiliging in haar kern aan.”

Ons het hierdie boek met gespanne aandag gelees, want dr. Berkouwer skryf nie oppervlakkig nie. Hy leer ons om hart en brein te gebruik, en dit is wat elke dogmatiese verhandeling nodig het. Ons het hier ou dogmatiese vraagstukke wat weer aktueel geword het en weer die middelpunt van nuwe dogmatiese besinning geword het. Ons wil dr. Berkouwer met die eerste deel van sy voorgenome plan van harte gelukwens, en ons vertrou dat elke predikant en teoloog hierdie werk sal aanskaf. Dis 'n aanwinst vir ons Geref. teologie.

P.J.S. de K.

* * *

„Die aanleer van 'n Bantoetaal deur Sendingwerkers,” deur C. M. de Villiers, Uitgewers C.S.V. Boekhandel, Stellenbosch, 56 bl. prys 2/9.

Hierdie boekie is 'n populêre verwerking van 'n tesis, wat die skrywer vir die graad M.Th. ingelewer het. Die antwoorde uit alle dele van Afrika op die skrywer se vraelyste is baie interessant. Uit 155 antwoorde bevestig 115 die noodsaaklikheid vir alle soorte sendingwerkers om die taal van die naturelle aan te leer. Die moedertaal is iets wat deel van 'n mens is, dis deel van die kultuur en daaglikse lewe van die naturelle. Die naturelle beskou die Evangelie as 'n produk van die blanke, daarom moet dit in hulle eie taal hul eiendom gemaak word. Die moeilikheid word gevoel in werkkringe waar meer as een Bantoetaal gepraat word, bv. Pretoria en Johannesburg. Die meeste naturelle word bereik as Soeloe en Sotho geken word. 'n Ander uitweg wys die skrywer aan, en dit is dat die missionêre leraars probeer om elkeen 'n Bantoetaal aan te leer en die taalgroepe onder hulle te verdeel. Verder wys die skrywer op die gebrekkige konstruktiewe metode,

wat begin met die leer van die formele grammatika, en eers as dit bemeester is word 'n aanvang gemaak om die taal te leer praat. Die gebruik van hierdie metode het tot gevolg, dat die sendingleraar nie leer om die taal soos die naturelle te praat nie. Beter is die direkte metode wat met die fonetiese studie begin. Hierdie metode bied die grammatiese feite konkreet by wyse van voorbeelde aan. Uit 143 antwoorde verkies 82 die direkte metode.

Hoofstuk 7 is van belang en nogal interessant. Dit gee die leser praktiese wenke vir die aanleer van Bantoetale. Daaronder val: die bemeestering van die uitspraak, die bemeestering van die intonasie, die bemeestering van die grammatika en die opbou van 'n woordeskat. Elke sendingwerker sal van hierdie wenke kan profiteer. Verder stel die skrywer die vraag of 'n Bantoetaal aangeleer moet word voordat die sendingwerkers na die sendingveld gaan. En dan pleit baie feite daarvoor dat met die aanleer van so 'n taal gewag moet word, totdat die sendingwerkers self onder die naturelle verkeer. Alleen moet hulle dan 'n tyd kry, waarin hulle onverdeelde eers hulle aandag moet bestee aan die aanleer van die taal. So word dit in die N.G. Kerke gedoen en ook in ons Geref. sending. Ons wil hierdie werkie van harte by ons lesers aanbeveel.

P.J.S. de K.

• • •

Dr. D. J. Barnard—„Die wederkoms van Christus en die eindgebeurtenisse“; 1949; O.V.S. Afrikaanse Pers Bpk., Bus 309, Kroonstad. 167 bl.

In hierdie werk het ons iets van heeltemal ander aard as in die boek van ds. Rabie oor dieselfde onderwerp. Dr. Barnard laat die Skrif self spreek en gee 'n gesonde verklaring in so 'n eenvoudige taal dat elkeen dit

sal kan verstaan. In sy voorwoord verklaar die skrywer dat die verlange na die wederkoms van Christus in 'n uit-lit-geraakte wêreld allesins begryplik is. Maar hy waarsku teen onnugterheid en onversigtigheid, teen geesdrywery en dweepsug. Die eenheid van die Skrif moet vasgehou word.

Agtereenvolgens word gehandel oor: Die feit, die tyd, die wyse, die doel, die gevolg van die wederkoms van Christus.

Ons het die pennevrug van dr. Barnard met genot en instemming gelees. Dit is van groot betekenis vir ons tyd en veral vir ons jongmense. Vir J.V.'s is hier uitstekende stof om op vergaderinge te behandel. Aan die einde van elke hoofstuk word 'n praktiese toepassing gegee met die oog op ons tyd.

Dit spreek vanself dat daar nie op alle punte sonder uitsondering eenstemmigheid sal wees nie—hoe kan dit waar ons met die moeilikste gedeeltes van die Skrif te doen het? Ook in die toepassing verskil ons so hier en daar. Bv. as die skrywer sê: „Hoe het beuselagtige klein dingetjies waarby die waarheidsvraag so goed as geen rol speel nie (die drie Afrikaanse kerke staan op dieselfde belydenisgrond) ons volk op kerklike gebied nie al uitmekaar gejaag nie!“ As dit beuselagtige klein dingetjies is wat ons kerke uitmekaar hou, dan moet die geskeidenheid dadelik beëindig word. Ons kan met dankbaarheid erken dat daar allerweë weer 'n beklemtoning van die Gereformeerde beginsels gevind word, maar oor die werklike uitliewing van die belydenis is daar nog verskil. Met 'n werk soos dié van dr. Barnard voel ons ons egter geesverwant.

Die drukkers het gesorg vir 'n helder en duidelike letter. Skrywer en drukkers word van harte gelukgewens. Hier is 'n welkome aanvulling vir elke biblioteek.

S.d.T.